

EEN STEEN IN DE RIVIER

We dragen een steen naar de rivier.
Of een beek. de Molenbeek.
Dichter dan de Durme maar even romantisch.

Naar de plek waar het geluk ons kwam toe d r i j v e n.
Endorfines in een klein waterdicht ziplokje.

Jij lacht
Ik lach
En we beginnen samen een dam te bouwen

De stenen liggen stevig.
Hand in hand houden ze het water tegen zoals jij en ik dat doen met slechte gedachten.
Alleen heb jij daar geen cement voor nodig. Je ogen zijn voldoende.

Ze stralen en flikkeren zoals vuurwerk met zijn oxidatoren en reductoren
Die elektronen afgeven zoals jij dat doet
door gewoon te zijn.

Jij hebt geen vlamkleurende stoffen nodig om mooi te zijn. Om je leven kleur te geven.

Maar dan zakken ze langzaam weg.

De stenen.
Verbaasd kijken we naar hoe ze door de lagen heen zakken.
Tussen de kwarts.

Het marmer
Veldspaat
Mica's
Pyroxenen
Olivijn

En de graniet die even hard flikkert als het vuurwerk.

Verbaasd kijken we naar hoe ze door de lagen heen zakken.

Een diep gegrom en gerommel vervaagt tot een gestaag gezoemmmmmmm.

De stenen verankeren zich.

In de grond.

Ze bewegen niet meer.

Wij ook niet. Voor even.

We kijken naar elkaar.
En we weten het.

We voelen het.

Dit wordt ons huis.

De plek waar we ons vestigen.

Voor een paar uur, een paar dagen of onbepaald.
Waar de stenen de rivier omarmen en wij elkaar.

We kijken naar de rivier.
Ernaast heeft zich een stroom gevormd.
Een stroom van vrienden.

In alle formaten en kleuren.

De stenen?

Nee, de vrienden.

De stenen moeten conform zijn om te kunnen dragen.
Om wat te dragen?

Ons.

Ze dragen stenen die ze in een plechtige stoet naast de onze leggen.
De stenen zakken steeds weg in de grond.

Net als de onze.

Net naast de onze.

Ze zijn klaar.

We kijken verbaasd naar hoe de grond zich ophoogt en onze hoofden de wolken
Met onze voeten nog steeds op de grond.

We zijn nog nooit zo groot geweest.

Onze armen verstrengelen met die van onze vrienden.
Tot de stenen boven alles uittorenen en uitkijken op de rivier waarlangs ze gebouwd is.
We hebben een mooi zicht, van hier.

We zien Hadwyck.

We zien het stadspark en zijn witte brugje.

We zien onze gouden lieve vrouw.

We zien het grootste marktplein van Europa.
-van België, maar overdrijven kan soms geen kwaad

We zien de ballonnen de lucht in gaan.

Wij kijken verder dan iedereen alles, hier op onze toren.
We hebben geen muren nodig, of ramen om louter door te kijken.

We hebben elkaar.

En het fundament van de stenen die we samen legden.

Wij zijn het huis.

Wij zijn elkaar.

Wij zijn gevestigd

Wij zijn Vesta.

induwtt

